

Sygn. akt IV CSK 497/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa K. R.
przeciwko P.
Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę, rentę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 11 lutego 2014 r., sygn. akt [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Powódka K. R. w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 lutego 2014 r., wydanego w sprawie o zapłatę, rentę i ustalenie, uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością mającą wynikać z oczywistego naruszenia przez Sąd przepisu art. 445 § 1 k.c. oraz art. 481 § 1 w zw. z art. 817 § 1 i 2 k.c.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, skarżąca nie uzasadniła twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności sprowadza się do powtórzenia zarzutów skargi oraz części ich uzasadnienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne i samodzielne elementy konstrukcyjne skargi, które pełnią odmienne funkcje i nie mogą być traktowane zamiennie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia

12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Przytoczenie podstaw i ich uzasadnienie służy wykazaniu, iż skarga jest zasadna, zaś uzasadnienie wniosku - że w sprawie zachodzi jedna z przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Każde z uzasadnień wymaga przedstawienia odrębnej i właściwej argumentacji prawnej dostosowanej do tych odmiennych funkcji.

Powódka, uzasadniając wniosek, skupiła się na wyrażeniu własnego przekonania o oczywistym naruszeniu prawa, natomiast nie przedstawiła argumentów prawnych przekonujących o „oczywistej” zasadności skargi, a więc elementu o zasadniczym znaczeniu dla wykazania przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.